

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J. Z., bytem H. S., P. 628/18, zastoupeného: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**,
se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne
28.8.2014 č.j. DSH/9447/14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kralovice, odboru dopravy, ze dne 10.6.2014 č.j. OD/11881/14 TRN, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.800,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě nesouhlasil s odmítnutím jím předloženého odborného posudku proto, že osoba není certifikovaná Českým metrologickým institutem, když podle žalobce pro posouzení relevance fotografie není potřeba žádného odborného certifikátu, nýbrž postačuje znalost návodu k obsluze měřicího zařízení a základní znalost fyziky. Pokud by správní orgány připouštěly námitky k měření přednesené toliko osobou držící jakýsi odborný certifikát, znemožnily by jakémukoli obviněnému argumentovat ve svůj prospěch. Žalobce připomněl, že návod k obsluze klade důraz na správnou volbu místa měření a na správné nastavení měřicího zařízení. Ověřovací list jasně stanoví, že měřicí zařízení musí být použito výhradně za dodržení návodu k obsluze. Taková podmínka podle žalobce ukládá správním orgánům povinnost provést návod k obsluze jako důkaz současně se svědeckými výpověďmi zakročujících policistů, neboť jen tato trojice důkazů je schopna bezpečně prokázat, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Správní orgán podle žalobce bezdůvodně neprovedl návod k obsluze jako důkaz, tudíž nemohlo být prokázáno, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Dle žalobce je argumentace vlastní úřední činností zcela irelevantní, neboť oprávněná úřední osoba nemůže z paměti znát specifiky všech měřicích zařízení. Žalobce nesouhlasil rovněž s provedením výsledku policistů až s osmiměsíčním odstupem s tím, že taková výpověď má nulovou vypovídající hodnotu a jedině, co z ní mohlo vyplynout, byla poloha stanoviště měřicího vozidla, avšak jakékoli relevantní informace, kterými by bylo možné potvrdit postup policistů v souladu s návodem k obsluze, zjištěny nebyly. Správní orgán ani otázky směřující k ověření správnosti postupu při měření nepokládal, ač tak dle žalobce měl učinit z úřední povinnosti. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. **7 As 83/2010-66**, podle něhož *„existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).“* Žalobce tak zejména nesouhlasil s neprovedením odborného posudku jako listinného důkazu proto, že není jakákoli pochybnost o dodržení návodu k obsluze radaru a o správnosti měření. Toto dle žalobce žalovaný neprokázal, a toto tvrzení není ani přezkoumatelné. Žalobce namítal, že v řízení proti němu existoval jediný důkaz, který sám o sobě nemohl obstát a který žalobce důvodně zpochybnil. Žalobce navrhl provedení návodu k obsluze měřicího zařízení, ale žalovaný toto odmítl jako nedůvodné. Žalobce tedy navrhl provedení odborného posudku jako listinného důkazu v řízení před soudem. Správní orgány se dle názoru žalobce měly zabývat skutečností, zda byl při měření dodržen návod k obsluze, neboť tato skutečnost podmiňuje platnost ověření měřicího zařízení tím spíše, že žalobce konkrétně argumentoval, v jakých bodech nebyl návod k obsluze dodržen. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. **3 As 29/2011-56**, podle něhož *„Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření postupovali policisté v souladu s návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC 2006, za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání přestupku, neboť v ověřovacím listu je závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze.“*

Dále žalobce namítal porušení **§ 36 odst. 3 správního řádu** tím, že správní orgán I. stupně žalobce nevyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce citoval rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. **15Ca 258/2008-55**, podle něhož *„pokud je účastníku správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva může uplatnit po celou dobu řízení, aniž by účastníku před ukončením řízení bylo dáno na vědomí, k jakému*

datu hodlá správní orgán vydat rozhodnutí o věci, zakládá to vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu.“

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby a poukázal na to, že písemností ze dne 8.4.2014 byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce Ing. J. vyrozuměn o tom, že dne 27.5.2014 v 10:00 a v 10:30 hodin budou provedeny výsledky zakročujících policistů a že před vydáním rozhodnutí mu bude téhož dne po provedeném výslechu svědků podle **§ 36 odst. 3 správního řádu** dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Jednání se pak konalo za přítomnosti zmocněnce žalobce a v jeho závěru byla zmocněnci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zmocněnec žalobce požádal o stanovení lhůty k písemnému vyjádření k věci, tudíž mu byla stanovena lhůta do 8.6.2014. Podle žalovaného jde jen k tíži žalobce, že jeho zmocněnec ve stanovené lhůtě vyjádření správnímu orgánu I. stupně nedoručil. Námitku porušení § 36 odst. 3 správního řádu tak zhodnotil žalovaný jako nedůvodnou, neboť žalobce byl prostřednictvím svého zmocněnce seznámen s podklady rozhodnutí dne 27.5.2014.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 26.9.2013, podle něhož žalobce v tento den v 9:14 hodin řídil osobní motorové vozidlo VW Passat Variant RZ ... a byla mu naměřena radarem Ramer 10C výrobní číslo 12/0032 na pozemní komunikaci č. I/20 v obci Bezděčov ve směru jízdy na Karlovy Vary rychlost před odečtením odchylky 67 km/h. Řidič oznámení odmítl podepsat. Podle úředního záznamu dále bylo vozidlo zastaveno u obce Třebouň. Součástí spisu je i fotografie radarového záznamu o přestupku vyobrazující uprostřed snímku vozidlo žalobce ve směru na odjezdu s čitelnou registrační značkou, přičemž ze snímku je dále zřejmé, že bylo měřeno na vzdálenost 60 metrů v automatickém režimu měření. Vozidlo je zobrazeno celé uprostřed snímku a jiné na fotografii není zaznamenáno. Vozidlo je na fotografii zaznamenáno v obvyklé šikmé pozici. Součástí spisu je i ověřovací list radarového rychloměru.

Ve vyrozumění správního orgánu ze dne 8.4.2014, které bylo doručeno zmocněnci žalobce Ing. M. J. i do vlastních rukou dne 15.4.2014, je žalobce informován o provedení výslechu zakročujících svědků v 10:00 a v 10:30 hodin dne 27.5.2014 a dále je zde uvedeno, že *po provedeném výslechu svědků před vydáním rozhodnutí ve věci bude* v souladu s **§ 36 odst. 3 správního řádu** dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Svědék L. K. vypověděl, že si s odstupem času již přesně situaci nevybavuje a odvolává se na úřední záznam. Uvedl, že měření prováděli ze stojícího vozidla, které bylo zaparkované ve středu obce před místní restaurací, tedy v místě, kde je přechod, škola a nákupní středisko a kde to vyhovuje měření, neboť zde nejsou žádné překážky. Uvedl, že při výběru místa brali ohled na zakřivení vozovky a další jevy stanovené v návodu na použití rychloměru tak, aby se nemohlo stát, že by došlo ke zkreslení výsledné rychlosti. Postavení vozidla bylo podle svědka rovnoběžně s vozovkou, přesvědčili se pohledem, a kdyby vozidlo stálo nesprávným způsobem, radar by neměřil. Svědek byl přesvědčen, že v tomto případě stačí překontrolovat pouze pohledem, že vozidlo stojí rovnoběžně s vozovkou. Na obsluhu radarového rychloměru jsou proškoleni oba. Vozidlo až do zastavení měli na dohled. Svědek uvedl, že radarový rychloměr v podstatě nic nezměří, je nefunkční, pokud by byla kamera

nebo radarová hlava otočena ze směru měření. Podle svědka jsou pro nastavení úhlu radarové hlavy pouze tři pozice, a to rovně, doleva a doprava na zacvaknutí, jinak to nelze nastavit.

Svědka V. D. rovněž poukázal na informace v úředním záznamu s ohledem na časový odstup od spáchání přestupku. Uvedl, že v obci Bezvěrov provádějí měření rychlosti pouze ze stojícího vozidla. Zpravidla provádí měření vozidla před restaurací v centru obce, kdy jejich vozidlo stojí směrem na obec Karlovy Vary. Obecně provádějí měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze radaru a v daném případě vozidlo zastavili před obcí Třebouň. Pokud tento svědek nastavuje radar, postupuje přesně podle návodu daného výrobcem měřidla a úhel, pod kterým se nastavuje radarová hlava, je podle svědka 22 stupňů.

Z protokolu o jednání dne 27.5.2014 vyplývá, že po provedení výsledku a čtení písemných důkazů správní orgán na žádost zmocněnce žalobce stanovil termín k doložení písemného vyjádření k věci do 8.6.2014.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce překročil dovolenou rychlost nejméně o 14 km/h, což je dostatečně prokázáno protokoly o výsledku svědků, oznámením přestupku a záznamem o přestupku pořízeným radarovým rychloměrem, jehož platnost byla ověřena ověřovacím listem. Při jednání dne 27.5.2014 byla zmocněnci žalobce dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a do vydání prvostupňového rozhodnutí nebylo žádné další vyjádření správnímu orgánu I. stupně doručeno. Z výsledku policistů je zřejmé, že vozidlu žalobce byla změřena rychlost v obci Bezvěrov v prostoru u restaurace a že k zastavení a ztotožnění řidiče došlo v prostoru před obcí Třebouň. O listinných podkladech, které spolu v důležitých bodech korespondují, nemá správní orgán I. stupně žádných pochybností a má za zřejmé a prokázané, že změřené vozidlo jelo v obci nedovolenou rychlostí překročenou nejméně o 14 km/h. K návrhu na provedení důkazu ověřením způsobilosti policisty obsluhovat radarový rychloměr správní orgán uvedl, že PČR je orgánem veřejné moci, policisté jsou vázáni služebními povinnostmi a do služby silničního dohledu jsou veleni policisté, kteří mají dostatečnou odbornou způsobilost a jsou dostatečně prokazatelně proškoleni k obsluze silničního radarového rychloměru, který je jim k výkonu dozoru nad silničním provozem svěřen. Pokud má obviněný pochybnosti o tom, zda příslušný policista je oprávněn obsluhovat radarový rychloměr, může se obrátit se svojí stížností na příslušné orgány PČR. Způsobilost policistů vyplývá přímo z jejich pracovního zařazení. K návodu na pořízení odborného posudku za účelem prokázání měření v rozporu s návodem na použití správní orgán uvedl, že snímek pořízený radarem nevykazuje žádné znaky, které by opravňovaly k pochybnostem o správnosti měření, že měření proběhlo z místa o uvedených souřadnicích, pozice vozidla odpovídá správnému nastavení rychloměru, vozidlo bylo měřeno na odjezdu v souladu se šipkou dole uprostřed snímku, rychloměr měl platné ověření potvrzené ověřovacím listem, fotografie je zřetelná a tabulka s registrační značkou není nijak zkreslená. Tento záznam o přestupku je tak dostatečně průkazným a oba policisté shodně vypověděli, že postupovali dle návodu, a správní orgán o tomto neměl žádné pochybnosti.

K odvolání žalobce přiložil odborný posudek Mgr. P. Š. ze dne 28.5.2014, ve kterém se uvádí, že není čitelná registrační značka na snímku, tudíž nelze konstatovat, že bylo změřeno vozidlo žalobce. Z důvodu nepřesnosti údajů pod snímkem o GPS dospěl posuzovatel k závěru, že měřící zařízení nepracovalo v době měření správně. Dále se zde

uvádí, že obsluha měřícího zařízení nepostupovala v souladu s návodem k obsluze a že s ohledem na nemožnost objektivního posouzení průběhu měření nelze konstatovat, že změřená rychlost odpovídala rychlosti měřeného vozidla. Žalobce k odvolání dále přiložil fotografii vozovky I/20 v místě, kde se za obcí zatáčí.

Žalovaný opatřil vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 14.7.2014, podle něhož zpracovatel Mgr. P. Š. není osobou, které by Český metrologický institut vydal osvědčení odborné způsobilosti pro měření rychlosti. Tato osoba nefiguruje ani v databázi subjektů autorizovaných Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví pro úřední měření ve smyslu § 21 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, a to ani jako subjekt autorizovaný pro úřední měření, ani jako pracovník takového subjektu. Pokud jde o správnost měření rychlosti jakýmkoli rychloměrem, je podle názoru Českého metrologického institutu kompetentní vyjadřovat se pouze buď výrobce měřidla, nebo soudní znalec z oboru metrologie. Dále je součástí spisu rozhodnutí o autorizaci udělené společnosti Ramet C. H. M. a.s. a podmínky autorizace. Následně výzvou ze dne 5.8.2014 žalovaný vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve stanovené lhůtě.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný k rozsudku NSS ze dne 23.11.2011 č.j. **As 28/2010-56** zmíněném v odvolání uvedl, že citovaný rozsudek na projednávanou věc nedopadá. NSS posuzoval námitku, že k měření mohlo dojít i mimo obec. Policisté v dané věci však uvedli, že měřili rychlost v obci Bezvěrov v prostoru před restaurací ve středu obce ve směru jízdy na Karlovy Vary. Žalovaný prostudoval fotodokumentaci přestupku a jejím porovnáním dle letecké mapy na internetovém serveru maps.google.cz ověřil, že žalobci byla naměřena rychlost bezprostředně před přechodem pro chodce, který se nachází zhruba uprostřed obce. Naopak dle stejného internetového serveru je ulice Frýdlantská v obci Frýdek Místek, zmíněná Nejvyšším správním soudem, dlouhá zhruba 2,5 km, proto vzhledem k této vzdálenosti bylo nutné ve výroku rozhodnutí specifikovat místo přestupku přesněji. V daném výroku není specifikován směr jízdy. Dále dle uvedeného mapového portálu jsou v obci Bezvěrov značky označující začátek a konec obce od sebe vzdáleny cca 500 metrů. Ve výroku rozhodnutí je uveden směr jízdy vozidla žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zcela zřejmé, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že protiprávního jednání se žalobce dopustil zhruba uprostřed obce. Tedy dle žalovaného nevznikly v řízení žádné pochybnosti o tom, zda se místo měření nacházelo v obci či nikoli, případně jak daleko je toto místo od značky značící konec obce, a tedy i od konce povinnosti dodržovat rychlost 50 km/h.

K žalobcem předloženému odbornému vyjádření žalovaný uvedl, že odborné posudky vypracované Mgr. P. Š. se objevují ve více správních řízeních a vždy se vztahují k měření rychlosti s obdobnými závěry, že nelze konstatovat, že bylo měřeno vozidlo obviněného, že měřící zařízení nepracovalo v době měření správně, že obsluha nepostupovala v souladu s návodem k obsluze a že nelze konstatovat, že změřená rychlost odpovídala rychlosti měřené. V řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. ZN/1590/DSH/14 žádal žalovaný Český metrologický institut o sdělení, zda pan Mgr. P. Š. je certifikovaný metrolog, nebo zda mu ze strany ČMI byla uznána jiná odborná kvalifikace pro posuzování měření rychlosti pomocí radarových či jiných silničních rychloměrů. Z vyjádření ČMI ze dne 21.7.2014 vyplývá, že Mgr. P. Š. není osobou, které by ČMI vydal nějaký dokument osvědčující odbornou způsobilost pro měření rychlosti ani jinou způsobilost metrologa. Dále bylo s ohledem na

informace ve veřejně dostupné databázi subjektů autorizovaných Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví pro úřední měření ve smyslu § 21 zákona o metrologii možné konstatovat, že v této databázi Mgr. P. Š. nefiguruje. Dále je ve vyjádření ČMI uvedeno, že lze tedy konstatovat, že v rámci zákona o metrologii nebyl shledán žádný titul, který by odbornou způsobilost jmenovaného jakkoli podložil. Žalovaný k tomu dále uvedl, že Mgr. Š. není soudním znalcem, nýbrž posudek podal v rámci živnostenského oprávnění a z výpisu z živnostenského rejstříku nevyplývá, že by k podání odborných vyjádření v oboru doprava byl oprávněn. Dle žalovaného tak zhotovitel odborného posudku není osobou odborně způsobilou, jejíž závěry by mohly provedením měření zpochybnit. Z uvedeného důvodu návrh na provedení důkazu odborným posudkem žalovaný odmítl. Žalovaným byl předložený posudek hodnocen jako nevypovídající. Zpracovatel v odborném posudku dospěl k závěru, že měření je nesprávné toliko na základě rozporné polohy uvedené v oznámení přestupku za pomoci GPS souřadnic a porovnáním s polohou měření dle fotodokumentace přestupku. Dospěl k závěru, že vzdálenost je zhruba 20 metrů. Žalovaný k tomu uvedl, že poloha měřícího vozidla za pomoci GPS je pouhým orientačním údajem a tato orientační data nemají vliv na správnost provedeného měření. K návrhu žalobce na provedení znaleckého posudku a předvolání znalce k výsledku žalovaný uvedl, že považuje toto dokazování za nadbytečné, neboť v řízení nevznikly důvodné pochybnosti o správnosti provedeného měření. Dle žalovaného není jakákoli pochybnost o dodržení návodu k obsluze radaru a o správnosti měření, přičemž záznam o přestupku byl jako důkaz pořízen zcela v souladu se zákonem. Měření rychlosti bylo provedeno k tomu schváleným silničním radarovým rychloměrem, který byl platně ověřen, což deklaruje ověřovací list. Policista K. uvedl, že obsluhoval radar, a policista D. uvedl, že obecně provádějí měření rychlosti v souladu s návodem obsluhy měřícího radaru. Žalovaný uvedl, že nemá důvod zpochybňovat skutečnost, že přístroj byl obslužen správně a že měření proběhlo bezchybně. Z těchto důvodů žalovaný ani nepožádal o vyjádření společnosti Ramet k provedenému měření. Vzhledem k tomu považuje žalovaný za bezpředmětné vyjadřovat se k námitkám žalobce obsaženým v odvolání ohledně tvrzené podjatosti osob ze společnosti Ramet. Podle žalovaného nelze přisvědčit námitce žalobce, že výstup z měřícího zařízení neobsahuje údaj, na jakou vzdálenost bylo vozidlo žalobce změřeno. Na záznamu o přestupku je uveden údaj 60 metrů. Z vlastní úřední činnosti žalovaného je známo, že toto je právě údaj o vzdálenosti, na jakou bylo vozidlo měřeno. Námitka žalobce, že není přezkoumatelná správnost výstupu z měřícího zařízení, je proto podle žalovaného nedůvodná. Žalovaný považuje za nadbytečné provádět dokazování návodem k obsluze, neboť v řízení nevznikly důvodné pochybnosti o správnosti provedeného měření. Podle žalovaného není jakákoli pochybnost o dodržení návodu k obsluze radaru a o správnosti měření jako takové a záznam o přestupku byl jako důkaz pořízen zcela v souladu se zákonem. K námitce, že na záznamu o přestupku nelze rozeznat registrační značku, žalovaný uvedl, že námitku hodnotí jako nedůvodnou, neboť na fotografii lze jednoznačně rozeznat typ vozidla i RZ. Je tedy bez významu, zda údaje o vozidle zaznamenal samotný radar či obsluha. K námitce, že ze záznamu není možné rozeznat, kde mělo k přestupku dojít, žalovaný uvedl, že považuje fotodokumentaci za kvalitní a jejím porovnáním dle letecké mapy na serveru maps.google.cz dospěl k závěru, že žalobci byla naměřena rychlost v obci Bezděrov bezprostředně před přechodem pro chodce, který se nachází zhruba uprostřed obce. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 5.10.2013 č.j. **5 As 110/2012-26**, podle něhož správním orgánům nepřísluší hodnotit aktivitu PČR při provádění dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Příslušníci Policie

ČR provádějí dohled nad bezpečností silničního provozu a nad dodržováním zákonem stanovených podmínek provozu na pozemních komunikacích. Jsou ze zákona oprávněni k měření a dokumentování přestupků. Je tedy nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze daných zařízení jsou oprávněni a proškoleni či nikoli, neboť tato věc je v kompetenci policejních orgánů. Žalovaný dále poukázal na to, že zmocněnec kladl svědkům otázky po osmi měsících od spáchání přestupku. S ohledem na přirozený proces zapomínání skutečnost, že si na událost již nepamatovali, nezakládá jejich nevěrohodnost. Oba policisté uvedli, že po změření rychlosti vyjeli za vozidlem a měli je v dohledu až do zastavení před obcí Třebouň. Žalobce v odvolání uvedl, že za výjezdem z obce Bezvěrov silnice stoupá za horizont a za horizontem se stáčí vpravo. Vozidlo tak za horizontem ani následně v zatáčce není vidět, proto policisté podle něho nemohli mít vozidlo pod neustálou vizuální kontrolou, což žalobce dokládal snímkem silnice I/20 – horizont a pravotočivá zatáčka za výjezdem z obce Bezvěrov ve směru na Třebouň. Žalovaný k tomu uvedl, že považuje svědecké výpovědi zakročujících policistů za věrohodné, neboť v daném případě se jedná o zatáčku s velkým poloměrem křivosti, což rovněž dokládá snímek žalobce. Z žádných okolností není patrné, že by policisté měli na tom, jak bude věc vyřízena, zájem. Nebylo shledáno, že by policisté byli motivováni jinou snahou, aby jejich svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení, než snahou spravedlivě objasnit zjištěný přestupek. Ze svědeckých výpovědí policistů nevyplývá žádná pochybnost, zda je lze považovat za nezaújaté svědky, proto je nutno nahlížet na ně jako na svědky důvěryhodné a nestranné, kteří navíc vypovídali ke své služební činnosti.

První rozsudek zdejšího soudu byl zrušen Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 28.4.2016 č.j. 7 As 27/2016–31. Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu, aby *„uvážil, zda dokazování před správními orgány nebylo vadné, zda bylo na místě stěžovatelem jako odvolatelem navrhované důkazy odmítat namísto toho, aby tyto byly provedeny a jejich hodnocení posléze bylo podrobeno soudní kontrole. Popřípadě, aby krajský soud navržené důkazy provedl sám a následně posoudil jejich důkazní hodnotu.“*

Na základě tohoto zadání soud v dané věci nařídil jednání a provedl při něm jak všechny žalobcem navržené důkazy, tak i ostatní výše vyjmenované listiny, které byly opatřeny žalovaným až v odvolacím řízení a nebyly dosud při jednání provedeny.

Soud při jednání nepřipustil jako obecného zmocněnce žalobce P. K. proto, že tato osoba vystupovala jako zástupce žalobců u zdejšího soudu již při jednáních ve věcech vedených pod sp.zn. 30A 30/2015, 57A 1/2015, 17A 33/2013, tedy v typově podobných věcech souvisejících s problematikou (ne)dodržování pravidel silničního provozu. Při jednání v posledně označené věci byl zmocněnec poučen o tom, že nemůže nadále opakovaně vystupovat jako zástupce stran v řízení před soudem. Soud připomíná, že neomezeně mohou zastupovat v řízení před soudem pouze advokáti ze seznamu České advokátní komory, kam jsou zapsáni pro doložení absolvování příslušného odborného vzdělání, praxe a zkoušky.

Soud po opětovném posouzení žaloby tuto neshledal důvodnou.

Soud se řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu a provedl dokazování v požadovaném rozsahu, kdy byly provedeny navržené důkazy uvedené v žalobě a současně bylo provedeno jednání, což byla druhá podmínka Nejvyššího správního soudu. Soud

prováděl důkaz předkládaným odborným posudkem Mgr. Š. i částmi návodu k obsluze radaru, souvisejícími s žalobními námitkami, tedy informacemi o GPS. Nadto soud prováděl k důkazu ostatní listiny obsažené v odvolacím správním spisu. Z vyjádření Českého metrologického úřadu ze dne 14.7.2014 tak soud zjistil, že Mgr. Š. není osobou, která by byla oprávněna podávat znalecké posudky v předmětném oboru.

Námitkami nesprávného měření se zabývaly již správní orgány a soud se s posouzením, obsaženým v jejich rozhodnutích a výše v tomto rozsudku shrnutým, zcela ztotožňuje. V daném případě nevznikly o správnosti provedeného měření žádné pochybnosti. Nelze je dovést ani z toho, že policisté si vzhledem k časovému odstupu od spáchání přestupku při výpovědích nepamatovali detaily kontroly. Podstatné je, že potvrdili stanoviště radaru, který měřil na vzdálenost 60 m, ve středu obce. Z toho vyplývá jednoznačně, že ke změření rychlosti došlo v obci.

Po doplnění dokazování krajský dospěl k závěru, který se neodlišuje od původního právního závěru. Dodatečně provedené důkazy neměly vliv na závěry o správnosti skutkového zjištění učiněné správními orgány. Dle názoru soudu rozhodující je v dané věci dvojí výpověď svědků policistů a jako další důkaz záznam o přestupku, který není nijak zpochybňován, v němž je zobrazení měřeného vozidla jasně zřetelné i s čitelnou poznávací značkou, vozidlo žalobce je na fotografii jediné. Vedle toho nebyla zpochybněna věrohodnost výpovědi policistů, že ihned po změření až do zastavení měli vozidlo v dohledu, čili závěr uváděný v posudku Mgr. Š., podle něhož není jasné, které vozidlo bylo změřeno, je nesprávný.

K další námitce týkající se GPS byl proveden návod k obsluze radaru a soud na základě něho dospěl k závěru, že nelze vycházet z tvrzení uváděného panem Š. o přesnosti GPS na 3 cm, neboť z přehledu použité literatury uvedené v jeho posudku naprosto není jasné, kde tento údaj pan Š. vzal, když v návodu k obsluze nic takového uvedeno není a jiná relevantní použitá literatura v posudku zmíněna není. Z návodu k obsluze výslovně naopak vyplývá, že se jedná pouze a jediné o doplňkový údaj.

Dle názoru soudu bylo místo měření a stanoviště radaru dostatečně doloženo jak písemným podkladem, tedy úředním záznamem, tak i důkazy - oznámením o přestupku a výpověďmi policistů. Jednalo se podle nich v podstatě o místo uprostřed obce Bezděčín v blízkosti přechodu pro chodce u restauračního zařízení. Jedná se o průjezd centrem obce na významné silnici I. třídy spojující krajská města Plzeň a Karlovy Vary. Na základě zjištěných údajů tak není žádný důvod pochybovat o tom, že byla žalobci změřena nepovolená rychlost v obci, kdy došlo k překročení rychlosti v obci nejméně o 14 km/h. Pro závěr o spáchání přestupku jsou tyto údaje dostačující.

Dle názoru soudu nedošlo ani k žalobcem tvrzenému porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu ze strany správního orgánu prvního stupně, neboť o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí byl žalobce prostřednictvím svého zástupce poučen ve vyrozumění ze dne 8.4.2014, a to výše citovaným způsobem, který považuje soud za dostačující. Rovněž žalovaný vyzval po doplnění spisu žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 11. července 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně